

Історія міста Славутича завжди притягувала до себе журналістів, політиків, досвідчених економістів, фахівців у різних сферах діяльності. Цей інтерес був спочатку викликаний появою молодого міста на карті України, потім трагічними сторінками, пов'язаними із закриттям головного підприємства міста — Чорнобильської АЕС, а згодом — доля Славутича після закриття станції. Багатьох з них цікавить феномен успіху Славутича як міста-лабораторії міського самоврядування. А оскільки місто незвичне, то й голова його — теж людина особлива. Недарма ж іде 16-й рік, як Володимир Петрович Удовиченко обіймає посаду міського голови, яку довірила йому громада. Про мера Славутича пишуть і говорять ЗМІ різних рівнів.

ЧАСТІШЕ ВСТАВАТИ, НІЖ ПАДАТИ

Коли сталася чорнобильська біда, Володимир Петрович, тоді завідувач промислово-транспортного відділу Києво-Святошинського району партії, звичайно, переймався проблемами атомників, але й гадки не мав, що невдовзі вони стануть головними в його житті. Зараз, згадуючи, як у березні 1987 року йому висловили довіру і запропонували стати заступником голови оргкомітету Київського облвиконкому по місту Славутичу, першим заступником голови виконкому Славутичської міської ради народних депутатів, Удовиченко незлобиво зауважує: «Спробував би відмовитися від такої честі, не влаштувався б і двірником». Але тоді молодий (мав лише 36 років) керівник завзято взявся до роботи. Та й роздумувати особливо було ніколи. Адже зводилося місто рекордними темпами: 2 жовтня 1986 року ухвалили рішення про спорудження Славутича, до листопада зі своїми справами впоралися проєктвальники, в грудні за роботу взялися будівельники, і повесні його вулиці почали обживати колишні мешканці Прип'яті та чорнобильці.

Будували не просто місто, а місторию, місто майбутнього, в якому б жителі мали змогу задовольнити всі свої потреби за найвищими — не радянськими, а світовими стандартами. Коли ж у квітні 1990-го славутчани обрали Володимира Удовиченка міським головою, то таки й справді висловили йому честь та довіру. Ті, хто так багато пережили й вистраждали, повірили людині, яка доклала зусиль і рук до народження міста, бо вже помітили, що Удовиченко не лише здібний і вдумливий керівник, а й дбайливий господар, та й доля його тісно переплелася з долею Славутича. Тут у нього народилася донька Настя. Знайшов собі до пари славутчанку Надію старший син Олександр. І Володимир Петрович з дружиною Вірою Федосіївною сподіваються, що невдовзі дочекаються й онуків, теж славутчан.

Місто росло й розвивалося... Усе було в Славутичі добре до тих пір, поки Україна на догоду Заходу не закрила ЧАЕС. У світі, щойно пообіцявши золоті гори, одразу й забули про них, а над славутчанами одразу нависла загроза масового безробіття, бо на ЧАЕС уже багато хто з них став непотрібним. Місто ж якщо й могло щось запропонувати, то за не порівнювану з «атомною» зарплату. Та й міський бюджет втратив свого головного донора. У багатьох опустилися руки, не втратив оптимізму лише міський голова. У цей час йому дуже прислужилися знання, здобуті в Міжнародній школі бізнесу та під час стажування у фірмах ФРН. Неможливо перелічити всі неординарні заходи, здійснені у місті за ініціативи мера та міської влади. Сьогодні Славутич стає містом конкурентним. Коли Володимир Петрович починає розповідати про міські бізнесові проєкти, його очі сяють. Важко тоді не пристати на ідеї мера. І багато колишніх атомників не без допомоги й підтримки міського голови перекваліфікувалися — стали успішними бізнесменами, підприємцями...

До речі, Володимир Петровичу вда-

У сімейному колі з донькою Анастасією і дружиною Вірою Федосіївною

лося згуртувати навколо себе не лише команду професіоналів, а й територіальну промаду міста, яка таки й справді стала великою силою у вирішенні багатьох проблем. Удовиченко впевнений: майбутнє — у дітей! Тому практично все, що робиться у Славутичі, саме заради них і для них, щоб вони змалку раділи повноцінному життю.

Володимир Петрович — ініціатор та ідеолог Громадської ради Славутича як унікальної складової місцевого самоврядування. На засіданнях ради обговорюють найактуальніші проблеми та гуртом визначають конкретні шляхи їх вирішення. Віце-президент Асоціації місцевих і регіональних влад України Володимир Удовиченко плідно працює і в асоціаціях міст України та Київської області. Він також представляє нашу державу в Палаті місцевих влад Конгресу місцевих і регіональних влад Європи.

Енергії та завзяттю цього чоловіка, а також його прагненню до знань та самовдосконалення важко не позаздрити. Володимир Петрович захистив докторську дисертацію, опублікував понад 60 робіт, багато монографій, став співавтором «Енциклопедії бізнесмена, економіста, менеджера», лауреатом Державної премії в галузі науки і техніки та Міжнародної імені В.І.Вернадського. Має три винаходи.

Все починалося з футболу

Не пасувати перед труднощами Володимира Петровича, за його ж словами, навчив футбол. Було це в далекому вже 1966 році, коли йому, дев'ятикласникові престижної Київської середньої школи №58, випало нелегке випробування.

Збірна команда Києво-Святошинського району, в якій Володимир представляв Київську спецавтобазу №0901 з Вишневого (у ній працював батько), дісталася обласного фіналу, який припав на 2 травня. Удовиченко й досі пам'ятає, що того дня на стадіоні в Гостомелі був сильний вітер. Основний час завершився внічию. Після п'яти пробитих пенальті результат був 3:3.

«Я завжди до того з насолодою бив

пенальті, бо виходило це в мене без промаху, — згадує хвилюючись Удовиченко. — Але в цій команді я був наймолодшим, однак тренер доручив саме мені бити останнім. Не можу передати словами, хоча й досі пам'ятаю те хвилювання, яке оволоділо мною. До нього додалися відсутність досвіду та брак сил: позаду ж було два тайми й додатковий час. Мені б відмовитися, але наказ прозвучав, і я пішов до одинадцятиметрової позначки. Бив у правий кут, але м'яч пролетів повз ворота. Побачивши осудливі погляди товаришів по команді, не зміг стримати сліз і вирішив не їхати разом з ними автобусом до Вишневого. Мовчки переодягнувся, взяв свою спортивну суму і понад річку Ірпіль пішки помандрував до рідної Білогородки».

Усю довгу дорогу хлопцез аналізував те, що сталося. І поки дійшов додому, зробив з цієї невдачі головний висновок: у будь-якій ситуації треба знаходити сили для продовження боротьби, ні за яких обставин не здаватися.

Сьогодні Володимир Петрович починає майже всі свої виступи з банальної, здавалося б, фрази: «Для того, щоб бути щасливим, потрібно всього лише на один раз більше встати, ніж упасти. Бо все наше життя складається із злетів і падінь».

...З плином часу товариші по команді переоцінили те, що сталося в тій фінальній грі. Вони зрозуміли головне — наймолодший у команді взяв тоді на себе найбільшу відповідальність.

А Володимир Удовиченко зробив тоді ще один важливий висновок: перед прийняттям відповідальних рішень важливо зважувати все. Цим «інструментом», на жаль, не володів тренер, бо інакше б він не доручив бити останнім наймолодшому. Тож та дитяча поразка в майбутньому стала запорукою перемоги.

Нині у Славутичі, приймаючи управлінські рішення, Володимир Петрович спершу ретельно аналізує та зважує всі за і проти. А футбол за цю добру давню науку любить і досі, і не лише за трибуни, азартно вболіваючи за улюблену команду, а й беручи безпосередню участь у грі в будь-яку вільну хвилину. Коли ми разом зайшли до спортзалу, де саме тренувалися юні футболісти, Володимир Петрович не втримався й підключився до гри, навіть не пошкодувавши своїх не спортивних, а модельних черевиків. І, схоже, робив це не вперше, бо хлопці сприйняли його, як свого, і охоче пасували м'яч та покрикували на нового гравця, забувши в азарті, що перед ними міський голова. Удовиченко теж не звертав уваги на таку фамільярність юних, як, до речі, і на вулицях ледве встигав відповідати на привітання. Спочатку мені здалося, що в Славутичі всі одне одного знають, але потім зрозуміла: тут усі знають міського голову, який запитом може зупинити машину, аби підвезти когось із городян до міста, коли ті йдуть пішки. А може, саме таким і має бути міський голова?

Ольга СТОЯН,
газета «Вечірній Київ»
від 30 квітня 2005 р.

День міста — свято всієї громади